

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

# סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֲדָשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרִשְׁת בְּלָק

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֶּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ מִל וְנִחְמָד לְמַעַן יִדוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מִחוּלַק ל- תַתַּק"ס (960) קוֹנְטֵרְסִים

ל"ב כְּרִכִּים שֶׁל ל' חֲלָקִים

כֹּרֶךְ כ' - חֲלָק כ"ז

קוֹנְטֵרְס 597

מוֹפָץ לֵאל מִטְרוֹת רוּחַ כֻּלָּל - לְקִירוֹב הַגְּאוּלָּה בְּרַחֲמִים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יַחַד שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל לְסִיּוּם כֹּל סֵפֶר הַזֵּהָר בְּדִקּוֹת סְפוּרוֹת

"קוֹדֶשׁא בְּרִין הוּא אֹרִייתָא וְיִשְׂרָאֵל חַד הוּא"

יֹצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מִפְעַל הַזֵּהָר הַעוֹלָמִי"

אֲדָר א' תִּשְׁע"א לַפ"ק - בַּעֲיִה"ק בֵּית שְׁמוּשׁ תּוֹכֵב"א

וכמו שאמרו בזה"ק (זה"ח ח"ב ד"מ ע"ב) על דורו: "זכו דדרא דא יקום עלמא עד דייטי מלקא משיחא" וכידוע שבזכות לימוד הזה"ק והאדרות יפקון מן גלותא ברחמים ועוד לא יצטרכו לנסיון. כמ"ש בזה"ק ובתקונים. ובתקון ו' איתא: "וכמה בני נשא לתתא ותפרנסון מהאי חיבורא דילך פד ותגלי לתתא בדרא בתראה בסוף יומיא, ובגניה וקראת דרוך בארץ וגו'". ובפרשת נשא אמר רעיא מהימנא "בספרא דא יפקון מן גלותא ברחמי".

העולם סוער וגועש, דברים קורים בו, מלכיות מתגרות זו בזו, וכבר אמרו "אם ראית מלכיות מתגרות אלו באלו, צפה לרגלו של משיח". סימן זה מתקיים בנו, כמו שמתקיים סימן נוסף "אם ראית דור מחרף ומגדף צפה לרגלו של משיח". כי "הכל בשביל ישראל": שם נלחמים, כדי שכאן ילכו עם ערכות מגן, ומגנו חדרים אטומים ויאגרו מים. ופסוק מפרש הוא בנביאי האמת והצדק: "הכרתי גויים, נשמו פנותם". לפעמים מכרית הבוּרָא אמה אחת כליל, ולפעמים רק פנה אחת, מחוץ ועיר נכתשים ונעשים שממה. ולפעמים: "הכרתי חוצותם מבלי עובר, נצדו עריהם מבלי איש, מאין יושב" ומדוע, "אמרת: אך תיראי אותי, תקחי מוסר".

פרש רש"י: הבאתי פרענות על הנוכרים כדי שתראו ותיראו, "ולא יכרת מעונה", ולא יחרבו בתי ישראל חלילה. ולא זו בלבד, אלא "כל אשר פקדתי עליה", לא יכרת ממנה כל הטוב אשר ציוויתי להביא עליה! [פירוש רש"י ולא יכרת מעונה - ולא יחרבון מדוריה. כל אשר פקדתי עליה - ולא יכרת ממנו כל הטוב אשר ציוויתי להביא עליה:]

את פשר הדברים ניתן להבין מספור נפלא הובא ב"הגדת החפץ חיים": מעשה ביהודי תושב סין שעסק בעסקי יבוא ולרגל מסחרו נסע לאירופה, ואיך אפשר בלא לסור לעיירה ראדן ולהתברך מפי ה"חפץ חיים"? בא, והציג עצמו.

אורו פני הצדיק, ושאל: "מה נשמע בסין?"

נאנח, וספר שהיהודים מתי מעט, הקהילות קטנות, ואין מדריך ורב, מורה הוראה ושוחט...

---

(2) ילקוט שמעוני (עמוס - פרק ט - רמז תקמט) אמר רבי לוי אם ראית דור מחרף ומגדף צפה לרגלו של משיח מזה טעם אשר חרפו אויבין ה' אשר חרפו עקבות משיחך וכתוב בתריה ברוך ה' לעולם אמן ואמן.

# הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמר בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג"ג)... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עכת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזה שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עכת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

## תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח ניחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד בן"י בוא"ו בן"י ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) כי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בנייהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

### [תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזוהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואות...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

## אל הערפל

נענה הצדיק: "צרת רבים היא בתקופתנו! שומע אני זאת מיהודים בצפון אמריקה ובדרומה, בדרום אפריקה ובאוסטרליה. ניסיון קשה הוא, אך ניתן לעמוד בו. עבורכם חברתי את ספרי "נדחי ישראל"... קחהו במתנה, תלמד ותלמד אחרים!

ומה עוד נשמע בסין?"

תמה אותו יהודי לשאלה. אך ספר שסכר ענק נפרץ, והציף בקצה רחבת ימים. הטביע כפרים והשחית יבול. אלפים טבעו, מאות אלפים אבדו קורות גג... וה"חפץ חיים" מזדעזע, ומתענג ב"כל פרט. איי נורא ואיום, מדת הדין מתוחה!..."

העז ושאל: "רבי, מה לנו ולהם?!"

ענה ה"חפץ חיים": "אילו היה מישהו מציב במה בכפר העיר בוורשה, בירת פולין, עולה עליה ומתחיל לנאם באידיש, למי היה מכוון דבריו?"

ענה האיש: "ליהודים ונדאי!"

"מדוע", חקר ה"חפץ חיים", "הלא מעוט הם בעיר הגדולה!"

"אכן", אישר האיש, "אבל רק הם מבינים את השפה..."

"בדיוק כן!" התלהב ה"חפץ חיים". "אסונות אלו הם איתות מן השמים, אבל למי מאותתים הם? "רק למי שמבין את השפה"... מה מבינים הסינים באיתותי מדת הדין המתוחה? מכווננים הם אלינו, כדי שנשוב בתשובה. אבל כיצד נדע עליהם? מסובבים שיהודי מסין יגיע לאירופה, ונבוא לראדיו, ויספר. כדי שנפיק את הלקח, ונשוב בתשובה מבעוד מועד..."

עבורנו, דאגו למידע שוטף עדכני וזמין, מדווחים בשעת אמת. אסונות טבע, פיגועי טרור פצצות אטום. מקרבים את האימה. כדי שלא נצטרך לחוותה על בשרנו חלילה. כדי שנפיק לקח ממקריהם של אחרים, ונשוב בתשובה, ועל ידי זה "נגע לא יקרב באוהלינו". וכדי שנתחנן לבוראינו, "מרום וקדוש שמו, פועל גבורות עושה חדשות, בעל מלחמות זרע צדקות, מצמיח ישועות".

אנו אומרים בכל יום בשמונה עשרה: "מודים אנחנו לך. שאפתה הוא ה"א" וכו', ועל נסיד שבכל יום עמנו וכו', בכל יום ויום עושה עמנו הקב"ה נסים, גם בתפלת "על הנסים" מודים אנו "ואתה ברחמיך הרבים עמדת להם בעת צרתם וכו', להודות ולהלל לשמך הגדול."

שְׁעוּלָה לְמַעֲלָה, דוּחָה אוֹתָן אוֹתוֹ עֲנִי שְׁבוּר לֵב, שְׁכָתוּב תְּפִלָּה לְעֲנִי כִי יַעֲטֹף. כִּי יַעֲטֹף צָרִיף לוֹ לְכַתֵּב! מַה זֶה כִּי יַעֲטֹף? אֵלָּא הוּא עוֹשֶׂה עֲטוּף לְכָל תְּפִלוֹת הָעוֹלָם, וְלֹא נִכְנסוֹת עַד שֶׁנִּכְנַסְתָּ תְּפִלָּתוֹ.

וְהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא אוֹמֵר: יַתְעַטְפוּ כָּל הַתְּפִלוֹת, וְתַפְלָה זֹאת תִּכְנַס אֵלַי. אֵינִי רוֹצֵה כָּאֵן בֵּית דִּין שֶׁיִּדוֹן בִּינַיִנוּ. לְפָנַי יִהְיֶה תַרְעוּמוֹת שְׁלוֹ, וְאֵנִי וְהוּא לְבַדְנִי. וְהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא מִתְיַחַד לְבַדּוֹ בְּאוֹתָן הַתַּרְעוּמוֹת, בְּאוֹתָהּ תְּפִלָּה, שְׁכָתוּב וְלִפְנֵי ה' יִשְׁפָּךְ שִׁיחוֹ. לְפָנַי ה' בְּרֹדְאֵי.

כִּי חִילוֹת הַשָּׁמַיִם שׁוֹאֲלִים אֵלָּה לְאֵלָּה: בְּמַה מִתְעַסֵּק הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא? בְּמַה מִשְׁתַּדֵּל? אוֹמְרִים: מִתְיַחַד בְּעֲרָגָה בְּכַלִּים שְׁלוֹ. כָּלֵם לֹא יוֹדְעִים מַה נַעֲשֶׂה מִתְּפִלַּת אוֹתוֹ עֲנִי וּמִכָּל אוֹתָן תַּרְעוּמוֹתָיו. שְׂאִין תַּאֲרָה לְעֲנִי אֵלָּא כִּשְׁשׁוּפָף דְּמַעוּתָיו בְּתַרְעֻמַּת לְפָנַי הַמְּלַךְ הַקְדוּשׁ, וְאֵינִי תַאֲרָה לְקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא אֵלָּא כִּשְׁמַקְבֵּל אוֹתָם וְנִשְׁפָּכִים לְפָנָיו. וְזוֹהִי תְּפִלָּה שְׁעוּשָׁה עֲטוּף וְעוֹטְפֵת כָּל תְּפִלוֹת הָעוֹלָם.

כּוֹשֶׁה הַתְּפִלָּל תְּפִלָּתוֹ, וְהַתְּעַבֵּב כְּמָה יָמִים בְּתַפְלָה זֹאת. דוּד רָאָה שְׁכָל הַחֲלוּנוֹת וְכָל שְׁעָרֵי הַשָּׁמַיִם, כָּלֵם מְזַמְנִים לְהַפְתִּיחַ לְעֲנִי, וְאֵינִי בְּכָל תְּפִלוֹת הָעוֹלָם שֶׁהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא מְקַשֵּׁב מִדָּ כְּמוֹ לְתַפְלַת הָעֲנִי. כִּיֹּן שָׂרָאָה אֵת זֶה, עֲשֶׂה עֲצָמוּ עֲנִי וּמִסְכֵּן. פֶּשֶׁט לְבוּשׁ הַמְּלָכוּת וְיֵשֵׁב עַל הָאֲרָץ כְּמוֹ עֲנִי וְאָמַר תְּפִלָּה, שְׁכָתוּב (תְּהִלִּים פ"ו) תְּפִלָּה לְדוּד הַטָּה ה' אֲזַנְךָ עֲנִי. וְאֵם תֹּאמַר לְמָה? בְּגַלֵּל כִּי עֲנִי וְאֲבִיוֹן אֲנִי. אָמַר לוֹ הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, דוּד, וְלֹא מֶלֶךְ אֲתָה, וְשׁוֹלֵט עַל מְלָכִים חֲזָקִים,

מִסְכְּנָא תְּבִיר לְפָא, דְּכָתִיב תְּפִלָּה לְעֲנִי כִי יַעֲטוּף. כִּי יַתְעַטֵּף מִיָּבֵעֵי לִיָּה, מָאִי כִי יַעֲטוּף. אֵלָּא אִיהוּ עֲבִיד עֲטוּפָא לְכָל צְלוֹתֵין דְּעֵלְמָא, וְלֹא עֲאֲלִין עַד דְּצְלוֹתָא דִּילִיָּה עֲאֲלַת.

וְקוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא אָמַר, יַתְעַטְפוּן כָּל צְלוֹתֵין, וְצְלוֹתָא דָּא תִיעוּל לְגַבְאֵי. לֹא בְּעִינָא הֶכָּא בִּי דִינָא דִּידוּנוּן בִּינָנָא, קִמָּאִי לִיָּהוּוּ תַרְעוּמִין דִּילִיָּה, וְאֲנָא וְהוּא בְּלַחוּדְנָא. וְקוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא אֲתִיחַד בְּלַחוּדוּי, בְּאֵינּוֹן תוֹרְעֻמִין, בְּהוּא צְלוֹתָא, דְּכָתִיב וְלִפְנֵי יי יִשְׁפּוּף שִׁיחוֹ. לְפָנַי יי וְדָאִי.

כִּי חִילֵי שְׁמַיָּא שְׂאֲלִין אֲלִין לְאֲלִין, קְדוּשָׁא בְּרִיף הוּא בְּמָאִי אֲתַעֲסֵק, בְּמָאִי אֲשַׁתְּדֵל. אָמַרִין, אֲתִיחַדָּא בְּתִיאוּבְתָא בְּמָאֲנִין דִּילִיָּה, כְּלָהוּ לֹא יָדְעוּ מַה אֲתַעֲבִיד מַהֲהוּא צְלוֹתָא דְּמִסְכְּנָא, וּמִכָּל אֵינּוֹן תוֹרְעֻמִין דִּילִיָּה. דְּלִית תִּיאוּבְתָא לְמִסְכְּנָא, אֵלָּא כַּד שְׁפִיף דְּמַעוּי בְּתוֹרְעָמוֹ, קִמָּי מְלָפָא קְדִישָׁא. וְלִית תִּיאוּבְתָא לְקוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא, אֵלָּא כַּד מְקַבֵּל לוֹן, וְאוּשְׁדוּ קִמָּיָה וְדָא אִיָּהִי צְלוֹתָא, דְּעֲבִיד עֲטוּפָא לְכָל צְלוֹתֵין דְּעֵלְמָא.

כּוֹשֶׁה צְלִי צְלוֹתִיָּה, וְאֲתַעֲבֵב כְּמָה יוֹמִין בְּהָאִי תְּפִלָּה. דוּד חָמָא, דְּכָל פּוּיִן, וְכָל תַּרְעֵי שְׁמַיָּא, כְּלָהוּ זְמִינִין לְאַפְתָּחָא לְמִסְכְּנָא, וְלִית בְּכָל צְלוֹתֵין דְּעֵלְמָא, דְּקוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא אֲצִית מִיָּד, כְּצְלוֹתָא דְּמִסְכְּנָא, כִּיֹּן דְּחָמֵי הָאִי, עֲבִיד גְּרַמִּיָּה עֲנִיָּא וּמִסְכְּנָא, פֶּשֶׁט לְבוּשָׁא דְּמְלָכוּתָא, וְיִתִּיב בְּאַרְעָא כְּמִסְכְּנָא, אָמַר תְּפִלָּה. דְּכָתִיב, תְּפִלָּה לְדוּד הַטָּה יי אֲזַנְךָ עֲנִי. וְאִי תִימָא אָמַאי. בְּגִין כִּי עֲנִי וְאֲבִיוֹן אֲנִי. אָמַר לִיָּה קְדוּשָׁא בְּרִיף הוּא, דוּד, וְלֹא מְלָפָא אֲנָתָה, וְשְׁלִיטָא עַל מְלָכִין תְּקִיפִין, וְאֲתָ עֲבִיד גְּרַמָּךְ עֲנִי וְאֲבִיוֹן. מִיָּד אֲהִדֵּר צְלוֹתִיָּה בְּגוֹנָא אֲחֵרָא, וְשְׁבַק מְלָה

ואתה עושה עצמך עני ואביון! ?  
מיד החזיר תפלתו לגן אחר  
ועזב דבר אביון ועני, ואמר  
שמרה נפשי כי חסיד אני. ועם  
כל זה, הכל הנה בדרך.

אמר לו רבי אלעזר, לפה אמרת,  
ועם כל זה (ועל זה) צריך לאדם  
שמתפלל תפלתו (להיות שם עני ואביון)  
לעשות עצמו עני, כדי שתכנס  
תפלתו בכלל כל העניים. שהרי  
כל שומרי השערים לא משאירים  
כף להכנס כמו שמשאירים את  
העניים, שהרי בלי רשות נכנסים.  
ואם עושה אדם עצמו ושמ רצונו  
תמיד כעני, תפלתו עולה ונפגשת  
עם אותן תפלות העניים  
וימתחברת אמן, ועולה יחד אמן  
ונכנסת בכללן, וימתקבלת ברוצן  
לפני המלך הקדוש (בהם).

דרך המלך שם את עצמו  
בארבעה דרכים: שם עצמו יחד  
עם עניים, שם עצמו יחד עם  
חסידים, שם עצמו יחד עם  
עבדים, ושם עצמו יחד עם אותם  
שמוסרים עצמם ונפשם על  
קדשת שמו. שם עצמו עם עני,  
שכתוב כי עני ואביון אני. שם  
עצמו יחד עם חסידים, שכתוב  
שמרה נפשי כי חסיד אני, משום  
שצריך האדם שלא לשים עצמו  
רשע. ואם תאמר, אם כן, לא  
יפרט חטאיו לעולמים? לא כן!  
אלא כשפרט חטאיו, אז הוא  
חסיד, שבא לקבל תשובה.  
מוציא עצמו מצד הרע שהיה  
בטנפת שלו עד עכשו, וכעת  
נדבק בזמין העליון, שהיא  
פשוטה לקבלו.

ורא תאמר שלא יקבלו הקדוש  
ברוך הוא עד שיפרט חטאיו  
מיום שהיה בעולם, (אם כן) איפה  
(וא) אותם שהתכסו ממנו, שלא  
יכול להגיע. אלא לא צריך  
לפרש, פרט לאותם שיזכר מהם.

דאביון ועני, ואמר שמרה נפשי כי חסיד אני.  
ועם כל דא כלא הוה ביה בדרך.

אמר ליה רבי אלעזר, שפיר קאמרת. ועם כל  
דא (כ"א ועל דא) אצטריך ליה לבר נש דצלי  
צלותיה, (למחוי תמן עני ואביון) למעבד גרמיה עני,  
בגין דתיעול צלותיה בכללא דכל עניים. דהא  
כל נטורי תרעין, לא שבקין הכי למיעאל,  
כמה דשבקין למספנין, דהא בלא רשותא  
עאלין. ואי עביד בר נש גרמיה, ושוי רעותיה  
תדיר כמספנא, צלותיה סלקא, ואערעת  
באינון צלותין דמספנין, ואתחברת בהו,  
וסלקת בהדיהו, ובכללא דלהון עאלת,  
ואתקבלת ברעותא קמי מלפא קדישא. (בהו).

דרך מלפא, שוי גרמיה בארבעה ארחין, שוי  
גרמיה בהדי מספני. שוי גרמיה בהדי  
חסידים. שוי גרמיה בהדי עבדים. שוי גרמיה  
בהדי אינון דמסרי גרמיהו ונפשיהו על  
קדושת שמייה. שוי גרמיה בהדי מספנא.  
דכתיב פי עני ואביון אני. שוי גרמיה בהדי  
חסידים, דכתיב שמרה נפשי כי חסיד אני.  
בגין דאצטריך ליה לבר נש, דלא לשואה  
גרמיה רשע. ואי תימא אי הכי לא יפרט  
חטאוי לעלמין. לאו הכי. אלא כד יפרט  
חטאוי, כדין איהו חסיד, דאתי לקבלא  
תשובה, אפיק גרמיה מסטרא בישא, דהוה  
כטנופא דילה עד השתא, והשתא אתדבק  
בימינא עלאה, דאיהי פשוטה לקבלא ליה.

ורא תימא, דלא מקבל ליה קדשא ברוך הוא,  
עד דיפרט חטאוי מיומא דהוה בעלמא.

(כ"א א' הכי) אן (א) אינון (דף קצ"ה ע"ב) דאתכסון  
מניה, דלא יכיל לאדבקא. אלא לא אצטריך  
לפרשא, בר אינון דידבר מניהו. ואי שוי  
רעותיה בהו, כל אחרנין אתמשכן אבתריהו.



ואם שם רצונו בהם, כל האחרים  
נמשכים אחריהם. שהרי למדנו,  
אין בודקים חורי הבית העליונים  
למעלה, ולא אותם תחתונים  
למטה בבעור חמץ. אין פינו  
שבדק פפי מראה עיניו מה  
שיכול להגיע, הכל נמשך אחרי  
זה והתבטל יחד אתו.

וכך גרסנו בנגעים: עשרים  
וארבעה ראשי איברים הם שלא  
מטמאים משום מחיה. והכהן לא  
טורח אחריהם, והינו מה  
שכתוב, (ויקרא יג) לכל מראה עיני  
הכהן. מקום שיכול לראות  
מכתש בהסתכלות אחת, ולא  
צריך להנמיך את עצמו ולהרים  
עיניו כאן וכאן. גם כן לא צריך  
לפרט חטאיו (לבקש) מיום שהיה,  
שהרי חורי הבית התחתונים, ולא  
אלו שהתכסו שלא יכול להגיע,  
שהם חורי הבית העליונים  
למעלה, (אלא) בא ראה, לכל  
מראה עיני הכהן. וכלם נמשכים  
אחריהם. ועל זה שם דוד עצמו  
בתוך החסידים.

הוא שם עצמו יחד עם עבדים,  
שכתוב (תהלים קכג) הנה כעיני  
עבדים אל יד אדוניהם. וכתוב  
(שם פו) הושע עבדך אתה אלהי.  
שם עצמו עם אותם שמסרו  
נפשם על קדשת שמו, שכתוב  
(שם) שמח נפש עבדך כי אליך ה'  
נפשי אשא. בכל הארבעה הללו  
שם עצמו דוד המלך לפני אדונו.  
אמר רבי אלעזר, הרמתי ידי  
בתפלה לפני המלך הקדוש.  
שהרי שנינו, אסור לו לאדם  
להרים ידיו למעלה פרט לתפלה,  
ובברכות ובתחנונים לאדונו,  
שכתוב (בראשית יד) הרמתי ידי אל  
ה' אל עליון, ומתרגמים: הרמתי  
ידי בתפלה. שהרי באצבעות  
הידיים יש דברים עליונים. וכעת  
כך אני עושה, ואומר שכל מי

דהא תנינן, אין בודקין חורי ביתא עלאין  
לעילא, ולא אינון תתאין לתתא בביעור חמץ.  
אלא כיון דבדיק פפום חיוזו דעיניו מה דכיל  
לאדבקא, פלא אתמשך בתר דא, ואתבטיל  
בהדיה.

והבי גרסינן בנגעים, ארבע ועשרין ראשי  
אברים אינון דלא מטמאין משום  
מחיה. וכהנא לא הוה אטרח אפתייהו,  
והיינו דכתיב, (ויקרא יג) לכל מראה עיני הפהן.  
אתר דכיל פהנא למחזי מכתשא באסתפלוחתא  
חדא, ולא אצטריך למאכא גרמיה, ולא רמא  
עיניו הכא והכא. אוף הכי. לא אצטריך  
לפרטא חטאוי (למבע) מן יומא דההוה, דאינון  
חורי ביתא תתאין, ולא אינון דאתכסו, דלא  
כיל לאדבקא, דאינון חורי ביתא עלאין  
לעילא. (כ"א אלא) תא חזי לכל מראה עיני הפהן,  
וכלהו אתמשכן אפתייהו. ועל דא שוי דוד  
גרמיה גו חסידים.

שוי גרמיה בהדי עבדים, דכתיב, (תהלים קכג) הנה  
כעיני עבדים אל יד אדוניהם. וכתוב,  
(שם פו) הושע עבדך אתה אלהי. שוי גרמיה בהדי  
אינון דמסרי נפשייהו על קדושת שמייה.  
דכתיב, (תהלים פו) שמח נפש עבדך כי אליך יי  
נפשי אשא. בכל הני ארבע, עבד גרמיה דוד  
מלפא קמי מארייה.

אמר רבי אלעזר, ארימית ידי בצלו לקמי  
מלפא קדישא. דהא תנינן, אסור ליה  
לבר נש לארמא ידוי לעילא, בר בצלו,  
ובברפאן ותחנונים למרייה. דכתיב, (בראשית יד)  
הרימותי ידי אל יי אל עליון, ומתרגמינן,  
ארימית ידי בצלו, דהא אצבעאן דדין מלין  
עלאין אית בהו. והשתא אנא הכי עבידנא.  
ואמינא דכל מאן דאלין ארבע יסדר קמי

שאַרְבֵּעָה אֱלוֹי יִסְדֵּר לִפְנֵי אֲדוֹנוֹ  
וְעוֹשֶׂה עֲצָמוֹ בְּרִצּוֹן בְּתַקוּן זֶה  
כְּרֵאוֹי, בְּתַקוּן זֶה לֹא תַחֲזוּר  
תִּפְלְתוּ רִיקָם.

בְּתַחֲרָה עֶבֶד - לְסֹדֵר שְׂבַח לִפְנֵי  
אֲדוֹנוֹ וְלִזְמֹר לִפְנֵי, וְזֶה  
בְּתַשְׁבְּחוֹת שֶׁלִּפְנֵי הַתַּפְּלָה. אַחַר  
כִּף עֶבֶד לְאַחַר שֶׁהַתַּפְּלָל תִּפְלַת  
עֲמִידָה, הוּא עֶבֶד שֶׁסֹּדֵר תִּפְלַת  
אֲדוֹנוֹ. אַחַר כִּף עֶבֶד אַחַר  
שֶׁהַתַּפְּלָל כָּל תִּפְלְתוֹ וְהַלֵּךְ לוֹ.  
וְעַל זֶה עָשָׂה עֲצָמוֹ דָּוִד שֶׁלֹּש  
פְּעָמִים בְּתַפְּלָה זוֹ עֶבֶד, שֶׁכְּתוּב  
הוֹשִׁעַ עֲבָדְךָ אֲתָה אֱלֹהֵי שָׁמַח  
נֶפֶשׁ עֲבָדְךָ. וְכְתוּב (תְּהִלִּים פו) תִּגְדָּה  
עֲזָרְךָ לְעַבְדְּךָ. הָרִי שֶׁלֹּשׁ פְּעָמִים  
צָרִיךְ לְשִׁים עֲצָמוֹ עֶבֶד.

אַחַר כִּף לְשִׁים עֲצָמוֹ תוֹךְ אֱלוֹי  
שֶׁמְסוֹר נֶפֶשׁם עַל קִדְשַׁת שְׁמוֹ,  
כְּלוֹמֵר בִּיחּוּד שֶׁל שְׁמַע יִשְׂרָאֵל.  
שְׁכַל מִי שֶׁשָּׂם כִּף רִצּוֹנוֹ בְּזֶה  
הַפְּסוּקָה, נִחָשֵׁב לוֹ כְּאִלוֹ מְסוֹר  
עֲצָמוֹ עַל קִדְשַׁת הַשֵּׁם.

רְאֵה אַחַר שֶׁשָּׂם עֲצָמוֹ עֲנִי, בְּזִמְנֵן  
שֶׁנִּכְנַס וְדוֹפֵק עַל פְּתָחִים שֶׁל  
רוּמֵי מְרוּמִים, כְּשֶׁאָמַר אָמֵת  
וַיִּצְיֵב (וְסוּמָר) גְּאֻלָּה לְתַפְּלָה, לְהִיּוֹת  
בְּתַפְּלַת עֲמִידָה שְׁבוּר לֵב עֲנִי  
וּמְסֻכָּן. וְלְשִׁים רִצּוֹנוֹ לְהַפְּלֵל  
בְּתוֹךְ הַעֲנִיִּים בְּשִׁבְרוֹן לֵב  
בְּנִמְיֻכּוֹת נֶפֶשׁ.

רְאֵה אַחַר שֶׁשָּׂם עֲצָמוֹ בְּתוֹךְ חֲסִידִים  
בְּשׂוֹמֵעַ תַּפְּלָה לְפָרֵשׁ חֲטָאוֹי,  
שֶׁכִּף צָרִיךְ יַחֲדֵי בְּשׂוֹמֵעַ תַּפְּלָה  
בְּשִׁבִיל לְהַתְּדַבֵּק בְּיָמֵינוֹ שֶׁפְּשוּטָה  
לְקַבֵּל שָׂבִים, אֲזַי נִקְרָא חֲסִיד. הָרִי  
אַרְבָּעָה אֱלֹהֵי כְּרֵאוֹי.

מִי כּוֹלֵל כָּל אֱלֹהֵי? אוֹתוֹ שֶׁצָּרִיךְ  
לְכַלֵּל אוֹתָם, וְזֶהוּ עֶבֶד שְׁכוֹלֵל  
אֵת כָּל הַשָּׂאָר. שְׁלֹשָׁה עֲבָדִים הֵם  
בְּשִׁלְשָׁה מְקוֹמוֹת, וְכֻלָּם אֶחָד.  
וְעַלֵּיהֶם כְּתוּב (שֵׁם קַבָּה) הִנֵּה כְּעֵינֵי  
עֲבָדִים אֵל יְד אֲדוֹנֵיהֶם וְגו'. בֵּין  
עֶבֶד לְעֶבֶד הֵם אוֹתָם אַחֲרֵי. בֵּין

מְאָרִיָּה, וְעֶבֶד גְּרָמִיָּה בְּרַעוּתָא, בְּתַקוּנָא דָּא  
כְּדָקָא יָאוּת, בְּתַקוּנָא דָּא לֹא תַהֲדֵר צְלוֹתֶיהָ  
בְּרִיקָנָא.

בְּכַדְמִיתָא עֶבֶד, לְסֹדֵרָא שְׂבַחָא קָמֵי מְאָרִיָּה,  
וְלִזְמֹרָא קָמֵיהָ. וְדָא בְּתוֹשְׁבֵיחָן  
דְּקָמֵי צְלוֹתָא. וְלִבְתֵּר עֶבֶד, לִבְתֵּר דְּצַלִּי צְלוֹתָא  
דְּעֲמִידָה, אִיהוּ עֲבָדָא דְּסֹדֵר צְלוֹתָא דְּמְאָרִיָּה.  
וְלִבְתֵּר עֶבֶד, לִבְתֵּר דְּצַלִּי כָּל צְלוֹתֶיהָ, וְאֲזִיל  
לִיָּה, וְעַל דָּא דוּד תְּלַת זְמָנִין עֶבֶד גְּרָמִיָּה  
בְּצְלוֹתָא דָּא עֶבֶד. דְּכְתִיב הוֹשִׁעַ עֲבָדְךָ אֲתָה  
אֱלֹהֵי. שְׁמַח נֶפֶשׁ עֲבָדְךָ. וְכְתִיב (תְּהִלִּים פו) תִּגְדָּה  
עֲזָרְךָ לְעַבְדְּךָ. הָא תְּלַת זְמָנִין, אֲצַטְרִיךְ לְשׂוֹאָה  
גְּרָמִיָּה עֶבֶד.

לְבַתֵּר לְשׂוֹאָה גְּרָמִיָּה גּוֹ אֵינּוֹן דְּמְסָרֵי נֶפְשֵׁיהוּ  
עַל קְדוּשַׁת שְׁמִיָּה, וְהֵינּוּ בִּיחּוּדָא  
דְּשְׁמַע יִשְׂרָאֵל, דְּכָל מָאן דְּשׂוֹי הֵכִי רַעוּתֶיהָ  
בְּהַאי קְרָא, אֲתַחֲשִׁיב לִיָּה כְּאִלוֹ מְסוֹר נֶפְשֵׁיהָ  
עַל קְדוּשַׁת שְׁמִיָּה.

לְבַתֵּר לְשׂוֹאָה גְּרָמִיָּה עֲנִי, בְּזִמְנָא דְּעָאֵל וְדַפִּיק  
דְּשִׁין דְּרוּמֵי מְרוּמִים, כִּד אָמַר אָמֵת  
וַיִּצְיֵב, (וְסוּמָר) גְּאֻלָּה לְתַפְּלָה. לְמַהוּי בְּצְלוֹתָא  
דְּעֲמִידָה, תְּבִיר לְבָא, עֲנִיא וּמְסֻכָּנָא. וְלְשׂוֹאָה  
רַעוּתֶיהָ, לְאַתְּפַלְלָא גּוֹ מְסֻכָּנֵי, בְּתִבְרִי דְּלְבָא,  
בְּמַאיִכוֹ דְּנֶפֶשָׁא.

לְבַתֵּר לְשׂוֹאָה גְּרָמִיָּה גּוֹ חֲסִידִים, בְּשׂוֹמֵעַ  
תַּפְּלָה, לְפָרֵשָׁא חֲטָאוֹי. דְּהֵכִי אֲצַטְרִיךְ  
יַחֲדֵי בְּשׂוֹמֵעַ תַּפְּלָה, בְּגִין לְאַתְּדַבְּקָא בִּימֵינָא,  
דְּפְּשוּטָה לְקַבֵּלָא לְאֵינּוֹן דְּתַבִּין, וְכַדִּין אֲקָרֵי  
חֲסִיד, הָא אַרְבַּע אֵלִין כְּדָקָא יָאוּת.

מָאן כְּלִיל לְכָל הַגֵּי, הֵהוּא דְּקָא אֲצַטְרִיךְ  
לְכַלְלָא לוֹן, וְהַאי אִיהוּ עֶבֶד, דְּאֲכַלִּיל  
לְכָל שָׂאָר. תְּלַת עֲבָדִין אֵינּוֹן בְּתַלַּת דְּוִכְתִּין,  
וְכֻלְהוּ חַד. וְעַלֵּיהוּ כְּתִיב, הִנֵּה כְּעֵינֵי עֲבָדִים

עבד ראשון לעבד שני יש לו למסר נפשו על יחוד קדשת שמו, ולשים עצמו עני ומסכן בתפלת עמידה, ולשים עצמו בתוך חסידים בשומע תפלה. עבד שלישי לאחר שנים וסדר הכל. דמדרגו, באותה שעה שמסדר בן אדם כל ארבעה הסדורים הללו ברוצן הלב, נוח לפני הקדוש ברוך הוא ופורש ימינו עליו, באותו עבד שלישי, וקורא עליו ואומר לו עבדי אתה, שכתוב (ישעיה מט) ויאמר לי עבדי אתה ישראל אשר בך אתפאר. ודאי תפלה של אדם זה לא תחזר ריקם לעולמים. בא רבי אבא ונשקו.

אמר רבי אלעזר, בא וראה, שני עבד מאותם השלשה הם שכוללים כל אלה, שהרי השלישי עומד לחתם בו חותם למעלה לשים בו יד מימין המלך ולהשתבח בו. אבל שני אלה, ראשון ושני, הם כלל הכל. ודוד משבח עצמו בהם, שכתוב (תהלים טז) אנה ה' כי אני עבדך אני עבדך וגו', שאלו כוללים כל השאר. שלישי בך עומד לגאל אותי, שכתוב הושע עבדך אתה אלהי מי שמסדר את זה, שיהיה ידוע לו שהקדוש ברוך הוא משתבח בו, וקורא עליו עבדי אתה ישראל אשר בך אתפאר. בא רבי אבא ונשקו.

אמר רבי אבא, על זה קראנו, (שם ט) הנחמדים מזהב ומפז רב וגו'. פמה מתוקים דברים עתיקים שסדרו הראשונים. ואנו, כשטועמים אותם, לא יכולים לאכל. ודאי זה כף, והפסוק מוכיח על שלשה עבדים, והם אחד ובמקום אחד. ושנים כפי שאמרת, ואחד הוא להתעטר בו

אל יד אדונייהם וגו'. בין עבד לעבד אינון אחרנין. בין עבד קדמאה, לעבד תננינא, אית ליה לממסר נפשיה על יחודא דקדושת שמייה, ולשוואה גרמיה עני ומסכנא בצלותא דעמידה, ולשוואה גרמיה גו חסידים בשומע תפלה. עבד תליתאה בתר דסיים וסדר פלא. הנון, בההיא שעתא דסדר בר נש כל הגני סדורין ארבע, ברעו דלפא, קדשא בריך הוא ניחא קמיה, ופריש ימיניה עליה, בההוא עבד תליתאה, וקרא עליה ואמר ליה, עבדי אתה, דכתיב, (ישעיה מט) ויאמר לי עבדי אתה ישראל אשר בך אתפאר. ודאי צלותא (דף קצ"ו ע"א) דהאי בר נש, לא תהדר בריקניא לעלמין. אתא רבי אבא ונשקיה.

אמר רבי אלעזר, תא חזי, תרי עבד מאינון תלתא, אינון דכללי כל הגני, דהא תליתאה קיימא לחתמא ביה חותמא לעילא, לשוואה ביה ידא מימינא דמלפא, ולאשתבחא ביה. אבל הגני תרין, קדמאה ותננינא, אינון פללא דכלא. ודוד שבח גרמיה בהו, דכתיב, (תהלים טז) אנה יי כי אני עבדך אני עבדך וגו', דאלין כללי דכל שאר. תליתאה בך קיימא למפרק לי, דכתיב הושע עבדך אתה אלהי. מאן דמסדר דא, ידיע ליהוי ליה דקודשא בריך הוא משתבח ביה, וקרא עליה עבדי אתה ישראל אשר בך אתפאר. אתא רבי אבא ונשקיה.

אמר רבי אבא, על דא קרינון, (תהלים ט) הנחמדים מזהב ומפז רב וגו', פמה מתיקין מלין עתיקין דסדרו קדמאי, ואנון פד טעמין לון, לא יכלין למיכל. ודאי הכי הוא, והא קרא אוכח על תלתא עבדין, ואינון חד, ובאתר חד. ותרין פדקאמרת, וחד דאיהו לאתעטרא ביה קדשא

ברוך הוא, דכתיב, (ויקרא כה)

הקדוש ברוך הוא, שכתוב (ויקרא כה) כי לי בני ישראל עבדים עבדי הם וגו'. לא ימכרו ממכרת עבד. משום שהקדוש ברוך הוא צריך להתעטר בשלשת אלה. ועל זה לא ימכרו לשם עבד, שהרי הקדוש ברוך הוא היה.

פתח רבי אלעזר ואמר, (ישעיה ו) מי בכם ירא ה' וגו'. מה זה שמע בקול עבדו? פסוק זה בארוהו החברים בתפלה, וכך הוא. מי שרגיל לבא לבית הפנסות להתפלל יום אחד לא בא, הקדוש ברוך הוא שואל עליו ואומר: מי בכם ירא ה' שמע בקול עבדו אשר הלך חשכים ואין נגה לו. מה זה שמע בקול עבדו? במי? אם תאמר בנביא או באיש אחר - מי נתן נביא או אדם אחר לתפלה, שמשום שהתפלל תפלתו שומע בקול נביא או אדם בעולם?!

א"ל אותו שמתפלל תפלות בכל יום, הוא שומע באותו קול שקורא לו הקדוש ברוך הוא ומשתבח בו ואמר שהוא עבדו ודאי. שמע בקול, באיזה קול? באותו שנקרא עבדו. שבת עליון הוא שיוצא עליו קול שהוא עבדו. ועוד, שקול נשמע בכל אותם רקיעים שהוא עבד המלך הקדוש, וזהו שומע בקול עבדו. אשר הלך חשכים ואין נגה לו. וכי משום שלא בא להתפלל הלך חשכים? אלא פרושה. אבל עד שלא יתכנסו ישראל לבתי כנסיות להתפלל, הצד האחר עומד וסוגר כל האורות העליונים שלא יתפשטו ויצאו על העולם. ושלש פעמים ביום הולכים צד האחר, זכר ונקבה, ומשוטטים בעולם. ואותו זמן נתקן לתפלה, משום שאין שם קטרוג כלל.

כי לי בני ישראל עבדים עבדי הם וגו'. לא ימכרו ממכרת עבד. בגין דקודשא בריך הוא אצטריון לאתעטרא בהאי תליתאה. ועל דא לא ימכרו לשמא דעבד, דהא דקודשא בריך הוא הוי.

פתח רבי אלעזר ואמר, (ישעיה ו) מי בכם ירא ה' וגו'. מאי שומע בקול עבדו. האי קרא אוקמוה חברייא בצלותא, והכי הוא. מאן דרגיל למיתי לבי כנשתא לצלאה, ויומא חדא לא אתי, קדשא בריך הוא שאיל עליה ואמר, מי בכם ירא ה' שומע בקול עבדו אשר הלך חשכים ואין נגה לו. מאי שומע בקול עבדו. במאן. אי תימא בנביאה, או גבר אחרא, מאן יחב נביאה, או גבר אחרא לצלותא. דבגין דצלי צלותיה שומע בקול נביאה, או דגבר בעלמא.

א"ל ההוא דצלי צלותין בכל יומא, איהו שומע בהוא קול, דקרי ליה קדשא בריך הוא, ומשתבח ביה, ואמר דאיהו עבדו ודאי. שומע בקול, במאי קול. בהוא דאקרי עבדו. שבחא עלאה איהו דנפיק עליה קול דאיהו עבדו. ותו, דקלא אשתמע בכל אינון רקיעין, דאיהו עבדא דמלכא קדישא, ודא הוא שומע בקול עבדו.

אשר הלך חשכים ואין נגה לו, וכי בגין דלא אתא לצלויהי הלך חשכים. אלא אוקמוה. אבל עד לא יתכנסון ישראל לבתי כנסיות לצלאה, סטרא אחרא קיימא וסגרי כל נהורין עלאין, דלא יתפשטון ויפקון על עלמין. ותלת זמנין ביומא אזלי סטר אחרא, דכר ונוקבא, ומשטטין בעלמא, וההוא עידן אתקן לצלותא, בגין דלא הוי תמן קטרוגא כלל.

## לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמצייל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. פי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק פי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

## קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדַּל וְיִתְקַדַּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וְיִמְלִיךְ מַלְכוּתָהּ  
וְיַצְמַח פְּרָקְנָהּ וְיִקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית  
יִשְׂרָאֵל בְּעֶנְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא  
וּלְעַלְמֵי עָלְמָיָא יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאֵר וְיִתְרוֹמֵם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדָּר וְיִתְעַלֶּה  
וְיִתְהַלָּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. (אמ) לְעֵלְא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא  
תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחְמָתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן  
וְעַל תַּלְמִידֵהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי  
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי כְּכָל אַתְר וְאַתְר, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי  
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,  
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וְיִשׁוּעָה וְנַחְמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ  
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא  
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל  
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ  
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא  
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמְּלָכִים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וְיַחְמוֹל וְיַחְמוֹל עָלָיו. מְלַךְ  
מַלְכֵי הַמְּלָכִים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כַּנְפָּיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם  
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקֵהוּ. וְיַצְרֹר  
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וְיִשִּׂים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וְיִלְוֶה אֵלָיו  
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.  
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוֹ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.  
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל  
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלָּל: תֵּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וְיִהְיֶה לָּהּ בְּשָׂעִרִים  
מְעֻשִׂיָּה: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה  
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת  
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְּלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וְיַחְמוֹל עָלֶיהָ. וְיִלְוֶה אֵלֶיהָ  
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.  
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.  
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

### תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בן פלוני) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכך הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשון עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלונית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכך הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשון עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

ספר  
**הזוהר**  
היומי

מחולק ל-354  
ימות השנה

ספר  
**הזוהר**  
היומי

מחולק ל-354  
ימות השנה



**א**  
תשרי - חשון  
סדר: בראשית  
בראשית - מקץ

**א**  
תשרי - חשון  
סדר: בראשית  
בראשית - מקץ